

Editörden

Düzeltmeye Tâlib Bozuculuk

İslâm'ın ilk asırlarında ortaya çıkan siyâsî çatışmalar sonunda devlet, maddî kudret ve siyâsî beceri sâhiblerine geçer hâle gelince, halk müslümânlığında zühd hayâtı gelişme göstermiş, daha sonraki asırlarda saltanatlara bölünmüş; İslâm dünyâsını İslâmî çerçeveye çekmek isteyen âlimler, kabâhati Kitâb ve Sünnet'den ayrılmış bu tip İslâmî yaşayışlara yükleyerek selefi hayâta dönme mücâdelesine girişmişlerdi. Ne var ki, husûsiyle İbn Teymiyye (ö. 728/1328) ve çevresinin, gayr-i İslâmî saydıkları felsefi, sûfi, zühdî, fırkavî cereyânlara karşı açdıkları fikrî savaş, Ehl-i Sünnet dünyâsı içinde de derin ve çetin mukâbele görmekte gecikmedi. Nihâyet son asırda gayr-ı müslimlerin maddî-siyâsî üstünlüğü karşısında ezilen İslâm dünyâsı, Batı ilim ve hukûkunu benimseme yoluna girdiğinde, önünde, geçmiş kültürün her renkten sâhiblerini buldu. Bunlar ecdâddan tevârüs ettikleri İslâmî mirâsın korunması dâvâsına düşdüler. Modernist İslâmcılarla, fikhî geleneğe bağlı müslümânlar, bu defa kendi aralarında en iyi müslümânlık yarışına kalkışdılar. Mezhebci-selefcî diye kısaca isimlendirdiğimiz bu grublardan birinciler, hayâtlarını eski fıkıh mezheplerine göre tanzim etmeyi, ötekiler ise, Kur'ân ve Sünnet'i esâs almayı doğru buluyorlardı.

Son yarım asır Türkiye'sinde bu iki grub içinde, mezhebcileri, Işıkçılar denilen cemâatin temsil ettiği söylenmekte; isim babası olarak da, yarım asır kadar önce matbûat dünyâsına çıkan *Seâdet-i Ebediyye* kitâbının yazarı Hüseyin Hilmi Işık (1911-2001) gösterilmektedir.

Bu cemâat mensûblarıyla benim şimdiye kadar doğrudan bir ilişkim olmamış ise de, Türkiye'de İlâhiyat Fakültelerinin dışında, İslâm'ı evliyâullâh denilen zâtların ve fıkıh imâmlarının kültürleri ışığında anlamayı kendilerine gâye edinmiş, maddî varlığa ve medya imkânlarına sâhib kuvvetli bir cemâat olduklarını biliyordum ve son senelerde görebildiğim bazı kitâbları bana şu kanâati vermişti ki,

bunların en azından yayım faaliyetlerinin ilmî ölçüler içinde değerlendirilmesi kaçınılmaz bir vazife teşkil etmektedir. Zira isim babası zâtın *Seâdet-i Ebediyye*'si dışında, Vehhâbilere, Şîilere, komünistlere, masonlara, mezhepsiz câhil... olarak gördüğü devrimiz müslümân ilim adamlarına yönelik ve çeşidli lisânlarda yayımlanmış pek çok eseri vardır ve bu vasıflarıyla da kültürel bir vâkıa hâline gelmiştir. Onun doğrularını ve yanlışlarını ortaya koymak, hiç olmazsa Türkiye'deki İslâmî hayâtın manzarasını bir yönüyle aydınlatmak bakımından önemlidir.

Işık'ın temel eseri sayılan *Seâdet-i Ebediyye*'nin elimde 1963 târîhli, 728 sahîfelik ikinci baskısı ile, "Hazırlayan" olarak M. Sıddık Gümüş ismi verilmiş 1994 târîhli 1261 sahîfelik elli sekizinci baskısı var. Bu baskıda Işık ismi müellif hânesinde görünmüyorsa da, ikinci baskının muhteviyâtı yer değiştirmelerle elli sekizinciye de alınmış hâledir. Nitekim 58. baskıda mevcûd sekiz sahîfelik "Önsöz"de, Işık'ın hayâtı kendi dilinden verilmektedir. "Hazırlayan"ın anlamı, herhâlde "Yeniden Tanzîm Eden" olmalıdır.

Her iki baskıyı, sathî de olsa, gözden geçirmeye çalıştım ve okuyucuza onlardan ibretlik bazı metinler takdîm etmenin yararlı olacağını düşündüm. Eserlerinin hepsini tanımaya ve fikirlerini bir düzen içinde değerlendirmeye benim şimdilik imkânım yoktur. Bu sebeple, misâllerdeki insicâmsızlığın ma'zûr görüleceğini umuyor ve yapılmasını lüzumlu gördüğüm etraflı çalışmaya tâlib olacakların çıkmasını bekliyorum.

Işık Kimdir?

Yazar, İstanbul Eyyûb'de 1911'de doğmuş, evinde dînî terbiye görmüş, askerî mekteplerde okumuş, kimyâ ve eczacılık tahsîl etmiştir. Öğrencilik yıllarında Abdulhakîm Arvâsî'yi (1865-1943) tanıyıp, derslerine devam ediyor. Onun vefâtından sonra, oğlu Ahmed Mekki Efendi'den okuyub, 1953'de İslâmî ilimler sâhasında ondan icâzet-i mutlaka alıp tadrîsde bulunmak iznine kavuşuyor.

Seâdet-i Ebediyye niçin ve nasıl doğmuştur? Bunun cevâbını Merhûm Işık, eserinin 1963 baskısında (s. 7) şöyle veriyor:

Arabî, Fârisî, Almanca ve Fransızca kitâblardan seçtiğim ve çevirdiğim kısımlardan meydana gelen 60 sahife (*Seâdet-i Ebediyye*) kitâbını [birinci kısım, 1956] okuyanın teşviki ile, ikinci kısmını 300 sahife olarak hazırlayıp 1957'de basdırmıştım. Bu iki kitâb, temiz gençlikde, İslâmiyete karşı, öyle bir alâka ve câzibe uyandırdı ki, sülâ yağmuru altında kaldım. Bu çeşidli soruları, muteber kitâblardan terceme ederek cevâblandırmak sûretiyle, birinci kısmın ikinci baskısı meydana geldi ve 400 sahife oldu. Nihâyet... üçüncü kısmın hazırlanması da (yani 1963 baskısı) müyesser oldu.

Salâhiyetim, dîn ihtisâsım olmadığı hâlde... Allâhü Teâlâ'nın tevfiği ile meydana gelen bu üç kitâb şimdi bir araya getirilip bir kitâb hâlinde basıldı. Üç kısımda da, bu fakîre [Işık'a] âid hiçbir bilgi ve fikir yoktur. Terceme ve toplamaktan başka, nasîbim olmamıştır... Bu kitâb bugün dîn perdesi altında milleti aldatmak isteyenlerin tuzaklarına düşmekden gençliği kurtaracak bilgileri taşımaktadır. Bu kitâbı okuyanlar, dedelerinin dînini, şu'ûrlu olarak öğrenip, dîn düşmanlarının iftirâlarına aldanmayacak, câllilerin hırâ-

felerinden, tarikatçı ismi altında gençliği zehirleyen yalancının maddî ve ma'nevî soygunculuğundan kurtulacaktır... *Bu kitâbda rûhu besleyecek, kalbi imânı kuvvetlendirecek bigiler vardır, yanlış, zararlı bir şey yoktur.*

1963'de bunları yazan Işık'ın 1994'teki 58. baskıda, kendisinin [daha ölmeden] "rahmetullâhi teâlâ aleyh" diye başlayan terceme-i hâlinde şunlar yazılıdır:

Çeşidli dîn ve fen kitâblarının yazandır. Türkçe, Arabî, Fârisî, Fransızca, Almanca ve İngilizce kitâbları neşr etmiştir. Kitâbları bütün memleketlerde okunmaktadır. 1351'de [1932] eczacı fakültesini, dört sene sonra kimyâ yüksek mühendisliğini bitirmiştir. Halıcıoğlu Askerî Lisesi'nde ve üniversitede okurken dâima sınıfın birincisi olmuştur. Teğmenlikten albaylığa kadar Türk ordusunda zehirli gazlar mütehassıslığı ve kimya öğretmenliği yapmış, çok subay yetiştirmiştir. Din bilgilerinde derin âlim ve tesavvuf ma'rifetlerinde kâmil ve mükemmil olan, kerâmetler, hârikalar sâhibi Seyyid Abdülhâkim Efendi'nin [1865-1943] yetiştirdiği *selâhiyetli bir dîn adamıdır*. 1929'dan 1362 [1943] senesine kadar [14 sene], o büyük zâtın ders almış, Arabî, ve Fârisî tercemeler yaparak gençliğe hizmet için çalışmıştır. Altı senelik albay iken 1380 [1960] senesinde kırkdokuz yaşında emekli olmuştur. (Çok kitâb okudum Ehl-i Sünnet âlimlerinin yükseklikleri yanında, pek câhil, bir hiç olduğumu anladım. Onları tanıyabilmek, yollarında bulunmak, büyük ni'mettir. Resûlullâh yolu, onların gösterdikleri yoldur... Dünyâda ve âhirette se'âdete kavuşmak isteyen, o büyüklerin yoluna, ahlâkına sınıksız sarılsın!) derdi. (s. 1087-8)

Işık'ın düşüncelerinin esâsı şöyle özetlenebilir:

İslâmiyeti Hz. Peygamber tebliğ etmiş, sahâbîleri bütünüyle kavramış, bunların ilimlerini ilk devir âlimleri dört mezheb imâmları kendi icthâdla riyle de zenginleştirerek kitâblara geçirmişlerdir. Bugün bizler İslâmiyeti işte bu kitâblardan öğrenebiliriz. Bunların yanlış yazdığı, eksik bıraktığı bir şey yoktur. Dolayısıyla bunlar tenkid dışıdır. Günümüzde İslâm âlimi geçinlerin, bu âlimleri atlayarak, Kitâb ve Sünnet'den bizzat hüküm çıkarmaya kalkışmaları bid'atdır, ilhâddir, dînsizliktir. Bu sapıklığı Türkiye'de de sergileyenler vardır.

Işık, 58. baskıya (1994) yazdığı "Önsöz"de bu sapıkları şöyle açıklamaktadır:

İslâmiyeti yıkmaya çalışan diğer bir kuvvet de dîn bilgisi vermek için, dîn düşmanlarını (güyâ) susdurmak için yazılan mecmû'alar ve kitâblardır... Ba'zı memleketlerde türeyen mezhebsizleri, dînde reformcuları İslâm âlimi olarak tanıyorlar. Bunların câhil kafaları ile, sapık düşünceleri ile yazdıkları yıkıcı ve bölücü kitâblarını terceme ederek, din bilgisi diye gençliğin önüne sürüyorlar. Bunların zararlarını, bozuk olduklarını ortaya koyan, yüzkaralarını meydana çıkaran... kitâblarının basılmasına yayımlanmasına mâni olmak için bu fakîre câhilce, ahmakca iftira ediyorlar... (s. 7-8)

Kendisinin tarikatçılıkla alâkası olmadığını, kânûnlara dâima uyduğunu an-

latdıktan sonra, devâm ediyor:

Şunu da bildireyim ki, hadîs-i şerîfler ve İslâm âlimlerinin açıklamaları, dîn adamlarının siyâsete karışmalarını şiddetle men' etmektedir. Ehl-i Sünnet âlimleri bu yasağa titizlikle uymuşlardır. Müslümân, dîni siyasete âlet etmez. Bunun için ben hiçbir zemân siyâsete karışmadım. Hiçbir yazımda, şu ve -ya-bu devlet şeklinin savunuculuğunu yapmadım... (s. 8)

Demek oluyor ki, siyâsete karışmış binlerce sahâbî ve ilim adamı, Işık'a göre hadîslere aykırı davranmış olmaktadır.

Hakîki müslümân... Devletin kanunlarına karşı gelmez... (s. 9)

Bunları söyleyen aynı Işık, *Seâdet* kitâbında, İslâm'ın mîrâsla, ukûbâtla... ilgili hükümlerini yazarak devletin kânûnlarına karşı geldiğini unutmaktadır. Meselâ süt kardeşle evlenmeyi devlet kânûnla suç saymazken, Işık bunu kitâbında harâm kılıyorsa (s. 574) yine kânûnlara hürmetkârdır! Bu nasıl oluyor diyecek iseniz Işık'ın mazereti hazırır:

Hükûmetin şerîfata uygun emirlerini yapmak vâcibdir. İslâmiyyet'e uymayan emirlerine isyân etmek, fitneye, anarşiye sebep olmak büyük günahdır. Büyük zarardan kurtulmak için küçük zararı yapmak lâzım gelir... Zâlim hükûmet mubâh işlemeği yasak ederse, buna itâat vâcib olur. (s. 586)

Bundan böyle zâlim hükûmet korkmamalıdır, zulmüne devâm edebilir, ona ölüm yoktur. Nasıl olsa müslümâna siyaset yasak! Anlaşılan, merhûm hangi devirde yaşadığının farkında değildir; ammâ, zâlimlerin önünde sus-pus olan dilinin, âlimlere gelince açılıvereceğini birazdan göreceğizdir.

Önce, fikhî tebahhurundan rastgele misâller takdîm edelim. Merhûm Işık şöyle buyuruyor:

Allâh Teâlâ... her bin senede bir peygamber vâsıtası ile insânlara bir dîn göndermiştir. (s. 18)

Artık şimdiye kadar İslâm Peygamberi'nin Hz. İsa'dan 600 sene sonra geldiğini söyleyip yazanlara, bu târihe 400 sene daha eklemekte gecikmemeleri şart olmuştur!

Merhûm Işık, bu ilmihâli İmâm-ı Ebû Hanîfe mezhebine göre yazmıştır, çünkü o,

İctihâd ve istinbâtde öyle yüksek bir dereceye ulaşmıştır ki buraya kimse varamadı... İmâm-ı Şâfiî hazretleri, İmâm-ı A'zâm'in ictihâdının inceliğinden az bir şey anlayabildiği içindir ki: "Bütün müctehidler... Ebû Hanîfe'nin çocuklarıdır" demiştir. Hz. İsa'nın âhir zamanda gökden indiğinde... ictihâd ile çıkacağı bütün ahkâm... İmâm-ı A'zâm'in ictihâdına uygun olacaktır. (s. 49)

Bu durumda, diyelim, eli Kalaşnikoflu bir vatandaş karısıyla oturmakta olan bir Işıkçıya gelip "Boşa ülen karını, ben alacağım!" demiş olsun, Bizim Işıkçı da, ölüm korkusuyla: "Boş olsun!" dedimi, İmâm-ı A'zâm'a göre, emre itâ-

atden başka yapacak bir şey yoktur. Kadın elden gitmiştir. Öteki mezheblere göre mükrehin talâkı geçerli olmadığı için, eşkiyâyı polis yakaladığında hanım yine kocasına dönecektir. Ama ya Işıkcının karısı?

Hüseyin Hilmi Merhûm kendi kitâbında İmâm-ı A'zâm'a tâbi olduğunu ilân ettiğine göre (s. 568), kendisinin başına böyle bir iş gelseydi ne yapardı dersiniz? Ya hanımını kurtarabilmek için Hanefilikden istifâ edip Hukûk-i Âile Karâr-nâmesi'nin 105. maddesindeki: "İkrâh ile vukû' bulan talâk mu'teber değildir." hükmüne sığınacak, yahud kelleyi verecek. Hangisini yapardı dersiniz? Üstâdın hanımını görmedim ki cevâb vereyim. Çirkin ise mesele yok! Zira ona göre, yaşlı, çirkin kadını "...boşamak mübâhdır, yâni günâh değildir." (s. 569) Işık'ın İslâm ahlâkından anladığı işte bu kadardır... Ama, günümüz ilâhiyatlı hanım talebenin uğradığı zulümden nasıl kurtulabileceklerine çözüm bulmuyor da değildir. İbn Âbidîn'den yardım alarak bunu şöyle açıklıyor:

Erkekler arasında başını açmak zarûreti olduğu zaman, kadının başını ve kendi saçlarını peruk takarak örtmesi câiz ve lâzım olur... Günahı yalnız saçını vermiş olana ve bakanadır. (s. 580)

Hadi diyelim bakan günâha girdi, saçını verenin cürmü nedir behey Hocaefendi! demezlermi adama?

Kimyâcı, eczâcı, emekli albay Zeynelâbidîn Hüseyin Hilmi Işık'ın dünyâ ve âhirette ebedî saâdeti sağlamak için yazdığı kitâbında günümüz insanının nasıl bu hedefe çarçabuk ulaşırabileceğini (!) meselâ, "Sular ve Çeşidleri" bahsinde söyledikleriyle göstermeye çalışalım:

İçinde, akıcı kanı olmyan hayvan ölmüş mutlak su ile abdest ve gusl câizdir. Meselâ, arı, akreb, tahta kurusu, sivrisinek ölüsü bulunan su ile câiz olur... Necâsetde yaşayan kurdlar, bağırsak solucanları ve meyve kurdları temizdir... Her insanın tükürüğü ve artığı temizdir... Kadının artığını yabancı [yani evlenilmesi yasak olmayan] erkeğin içmesi ve erkeğin artığını yabancı kadının içmesi, lezzet alacağı için mekrûhdur... Farenin, kedinin... artığını yemek, içmek, zenginler için mekrûh, fakirler için mekrûh değildir. Eşeğin teri temizdir. (2. Baskı, s. 679-681; 58. baskı, s. 158-161)

Dikkat et azîz okuyucu! Bunları, 20. asır Türkiye'sinde müsbet ilimler okumuş bir allâme hanefî (!) "İlmin, pis ve zararlı saydığı şeyleri yemek içmek İslâm'a göre câiz değildir." demesi gereken; biyoloji, kimyâ okumuş, birkaç Batı lisâni öğrenmiş birisi söylüyor. Hele şükür ilâhiyatçı değil. Işık zihniyetinde olanların gözünde doğru olan bilgi, binlerce sene önce yaşamış müslümân fakihlerin kendi hayât şartları ve ilmî seviyeleri ile sınırlı olan çözümleridir. Demek oluyor ki, imâmlarını, şeyhlerini yanılmaz kaynaklar olarak gören mutaassıbların gözünde Kur'ân ve Sünnet'in ilmî tefsiri değil, bu yanılmaz (!) kaynakların tefsiridir tâkîb edilmesi gereken...

Necâsetde yaşayan kurdların bağırsak solucanlarının cirit atdığı bir su, demek ki, bu müsbet ilim okumuş albayımıza göre tertemizdir! Burada dikkat

edilmelidir ki, onun İslâm'a yaptığı bu hakâretteki cesâret, şübhesiz askerî vasfından değil, fakat hayrânı olduğu bin yıl öncesi fıkıhdan kaynaklanmaktadır.

Bu seviyedeki fıkıhın ilmî tenkîdini bundan seksen sene önceleri Burdur'da yapmaya başlamış, millete dînin gerçeklerini anlatmış bir âlimin, Işık tipinin takdîrine mazhar olabilmesi, tabiatıyla mümkün değildi. Mülhidlere, zındıklara hadlerini bildirmek için yaratılmış bu tip, elbette, onlara aldananlara da lütfünü esirgemeyecekti. Hatîb-Hoca'ya (1878-1945) terbiyeli dilini (!) uzatışının asıl sebebi burada yatmaktadır (s. 451). Ben hissiyâta kapılıp, ona hak ettiği cevâbı verecek değilim. "Utanmadıktan sonra istediğini yap!" emrini şîâr edinmiş bir zavallıya karşı ne söylesem boşdur.

İslâm ilimleri târîhinden haberi olmayan bu kimyâcıya aldananlara belki bir faydası olur diye, onun meselâ şu iddiasını hatırlatmayı yeterli görüyorum. Sahâbeyi yücelteceğim diye, bakın bu allâme câhil nasıl yalan söylüyor:

Eshâb-ı kirâm'ın hepsi derin âlim, birer müctehid idiler. Şeriat bilgilerinde, siyâset, idârecilik ve zamanlarının fen bilgilerinde ve tasavvuf ma'rifetlerinde birer derya idiler. (s. 452)

Eshâbın herbiri, her ilimde şerî'at bilgilerinde, siyâsi aklî ilimlerde [ya'ni lise ve üniversitelerde okutulan bilgilerde] zâhirî ve bâtunî ilimlerin hepsinde deryâ idi... (s. 453)

Şu lafları komik-i şehîr Kel Hamdi söylese güleriz de, İmâm-Hatîb öğrencisi söylese sınıfta bırakınız. Işık Efendi! Senin *Seâdet*'inde madde ve atomla ilgili olarak verdiği bilgilerin (s. 534-551) hiçbirisi, Kur'ân ve hadislerde mevcûd değildir. Bugün mekteplerde öğretilen bu ve benzeri bilgileri sahâbilerin bildiğinden bahsetmek, eğer bir kör inadin sonucu değilse, "Mazhar Osmanlık" teşhîsinden başka neyi ifade eder!

Sen perhiz yemeklerini kitâbında niye fıkıhdan değil de, Fransız kitâbından veriyorsun ki? (s. 638)

Acabâ bu zâtın müfîdleri, kendisine de buna benzer medhiyeler düzdüler de, üstâd havalandı; kendinden başkasını görmezmi oldu dersiniz? Başka türlü olsa, İbn Teymiyye ve benzerlerinden geçtik; Abdûhlar, Mevdûdîler, Seyyid Kutublar, Hamîdullâhlar... bu üstâd-ı bî pervânın dilinde -hâşâ- "dîn yıkıcıları" ünvanlarını nasıl kazanabilirlerdi?

Seâdet-i Ebediyye kitâbı hakkında,

Hakîkaten bulunmaz eşsiz hazinedir bu
(...)

Her kelimesi hüccet, ilimdir her cümlesi. (s. 462)

şîirini (!) söyleyen akıllının tedâvîsi nasıl mümkün olabilecek dersiniz? Bu tedâvîyi müzikle de yapamazsınız. Zira Üstâd'ın buna izni yokdur. Nasılımı? Şöyle:

Her çeşid çalgı dinlemek haramdır. (s. 583)

Müzik, her nevi çalgı, insanları alkolikler ve morfinmanlar gibi gaflet içinde, uyuşuk yaşatmaktadır. (s. 704)

Ses dinlerken ud, keman, ney, saz, kaval gibi hiçbir çalgı çalmamalıdır. Keyif için, eğlence için, her çalgıyı çalmak ve dinlemek haramdır. (s. 707)

Âlet ile, çalgı ile birlikte olan insan sesine ginâ [yani müzik] denir. Ginânın harâm olduğunu bütün âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir.

... İslâmiyyet'de müzik, çalgı yoktur. Son zamanlarda işitilen Tesavvuf Müziği sözünün İslâmiyyet'de yeri olmadığı anlaşılıyor. Genç hâfızların, genç kadınların, kızlar arasında, Kur'ân-ı Kerîm, mevlid, ilâhî okuması da ginâ olur. (s. 707-708)

Tekkelerde yapılan rakslar, teganni ile okunan şeyler [ilâhiler, mevlidler] haramdır. (s. 717)

Sahifelerce süren bu kabîl hezeyânları yeterli bulmayan Işık, müslümân bir Türk'ün sabrını nasıl tüketebileceğini sergilemeye geçiyor ve asırlardır milyonlarca müslümânı bayram sabahları coşdurmuş Tekbîr'imize dil uzatmaktan utanmıyor. Şu dediklerine bakıp hizâyâ gelelim:

Üçüncü Sultân Muhammed Hân zamanında yaşamış olan İtrî Efendi, bir dîn âlimi değildi. Meşhûr Beethoven... gibi bir mûsiki üstâdı idi. İslâm tekbîrini segah mekâmında bestelemekle, İslâmiyyet'e bir hizmet yapmamış, dîne bir bid'at karışdırmıştır. Müzik perdelerine uydurmak için, kelimeler değiştirilmekte, mânâlar bozulmaktadır. İnsanlar, nağmenin kulaklara ve nefse olan tesirine kapılıp, tekbîrin mânâsı ve kalbe ve rûha olan te'siri gayb olmuştur...

İnsan bu satırların acabâ neresini düzeltebilir?

Bir defa Sultan Üçüncü Mehmed öldüğünde, İtrî merhûm daha doğmamıştı. İtrî'nin Arabca, Farsca bilen mevlevî şâir ve hattât olduğu mâlûmdur. Bayram Tekbîri, Segâh değil Irâk makâmındadır. Türk mûsikîsinin en büyük şâheridir. Allah'ın azâmetini, emsâli yapılamayacak derecede aksetdiren ve rûhu olanları titreten bir âbidedir. Kelimeleri değiştirilmemiş olduğu gibi, mûsikî, metnin emrine verildiği içindir ki, Türk mûsikîsinde kullanılan hiçbir usûle mahkûm edilmemiştir. Işık Efendi mûsikîden hiç anlamadığı hâlde konuşuyor. Sanki mecbûr mübârek! Kalbi güzel sese kapalı bir kimseye bizler yine acı-maktan başka bir şey yapacak değiliz. Bu zâta, haklarında en ufak tenkîd ile-ni sürülmemiş nice ud çalan âlim ismi versen, yine de sana kulağını tıkayacaktır. Zira onun kulak verdiği üstâdlar başkadır. Diğerlerini adam yerine koymak çâiz değildir.

İmâm-ı A'zâm'ın Fıkh-ı Ekber'ini şerhetmiş bir Aliyyu'l-Kârî, kitâblarındaki ifturalardan dolayı İslâm âlimlerinin gözlerinden düşmüştür! (s. 1055)

Cemâleddîn-i Efgânî, zındıkların kitâblarını okuyarak dînden çıkmış câhil bir zındıktır! (s. 1063-4)

Devrimizin yüz aklarından Muhammed Hamidullâh Hocamız, ona göre:

İsmâîlî mezhebinde, koyu Ehl-i Sünnet düşmanı... açıkca ve sinsice İslâmiyyet'i bozmağa, Ehl-i Sünnet âlimlerini lekelemeğe çalışan, bozuk düşünce-

li...(s. 1082)

birisidir.

Şu Allâh'dan korkmaz kuldân utanmazın ibretlik hayâ derekesi burada durmuyor. Mehmed Âkifimiz bile bu edebleden (!) nasîbini alıyor. Âkif'in günahı çok; "Bir çalgıcıyı, çalgısının seslerini nidây-ı ilâhiye benzetererek öven şiirleri kendisini lekelemekte, î mânî kalblerde nefret hâsıl etmektedir." (s. 1115) Bu çalgıcı dediği kimse, herhâlde Şerîf Muhyiddîn Targan'dır. Ud virtiozumuzdur. Âkif onun hakkında nefis bir şiir yazmışdır. Ne büyük dalâlet değilmi? Işık Efendi hazretlerinin harâm kıldığı 'ud'a Âkif ne hakla medhiye düzebilirdi. İsterse çalanı Peygamber evlâdı olsun?

"Câhilce davranışları, gâfilce yazıları ile devlete karşı ihtilâle sebep olan" Seyyîd Kutub'un hareketi, bir ahmaklıktır ona göre. Zira "zâlim sultânlarla, hat-tâ kâfir hukûmetlere bile ayaklanmağı dînimiz yasak etmektedir."

İlmi, akli ve ihlâsı olmayan dîn adamları târîh boyunca hep felâket sebebi olmuş, İslâm bilgilerinin sessizce yayan ilimli ve akıllı dîn âlimleri [herhâlde kendisini anlatıyor] hep başarı sağlamışlardır. (s. 1142)

Ne garib tecellidir ki, H. Hilmi Işık'ın müdhiş başansı en yakınlarına işle-memiş, kızının kocası olan bir televizyoncuğu bile *Tam İlmihâl*'ine göre irşâd etmeyi beceremediği için, bu zâtın gerek finans çevrelerindeki, gerekse tele-voeciler arasındaki marifetleri günlerce medyanın malzemesi olmuşdu. (Me-raklısı meselâ, 15-16 Şubat 2001 târîhli *Sabah* gazetesine bakabilir.)

Bizim vazîfemiz, birisini âilesi yüzünden mahkûm etmek aslâ değil, kendi-sini değerlendirmek olduğu için, dînî kültür târîhinin benzer klinik vak'alarını ilmî mercek altında inceleme ve tedâvî vazîfesinin ciddiyetle ele alınması lüzû-munu ilgililere hatırlatmakla yetiniyoruz. Yalnızca, ehliinden ricâmız:

Devrimizde tam bir müslümân olabilmek için, *Seâdet-i Ebediyye* kâfidir. Onu okuyan bahtiyar kimse "hem dîn bilgilerinin öğrenir, hem de İmâm-ı Rabbânîyi..."

Hâller, zevkler, tatlı rü'yâlar görmeğe başlar. İmâm-ı Rabbânî'yi, Evliyâyı, Eshâb-ı Kirâmı ve Resûlullâh'ı (sav.) rü'yada görmeğe, uyanık iken rûhları-nı insan şeklinde görmeğe, bunlarla konuşmağa başlar...

diyen zavallıya kânanları uyarmalarıdır.

Evliyânın sûretleri öldükden sonra da talebesine görünüb feyz verirler.

Cenâb-ı Hakk, biz kullarını bu duruma düşüb rûh doktorlarının elinde kal-makdan muhâfaza buyursun.

Âmîn.

MEHMED S. HATİBOĞLU